

на демократическитѣ журнали. Всѣка баба и всѣко дѣте видѣли и разбрали най послѣ, че чело-  
вѣци хубаво облѣчени и хубаво въоръжени,  
враждуватъ противъ окжсанната сволочь, която  
е въоръжена съ различни оръжия; и тѣзи двѣ  
партии враждуватъ не на едно мѣсто и не при  
нѣкой отдѣленъ случай, а враждуватъ на всѣ-  
кадѣ, и при всѣко срѣщаніе; значи, едни искатъ  
тѣй, а другитѣ — съвсѣмъ иначе; за да дойдеме  
до таково заключение, трѣбвало е да глѣдаме и  
слушаме опова, което съ правило въ всѣки гра-  
децъ и въ всѣка мѣстность на тогавашна Фран-  
ция. можало е да ся не слуша нито една рѣчь  
на Робеспьера, и да ся не чете, нито една ста-  
тия на Марата, и пакъ да знаѣтъ, че буржу-  
азията и пролетариата не ся спогаждатъ по-  
между си, и че примиріето между тѣхъ съвър-  
шенно не е въ рѣдътъ на работитѣ. Проявле-  
ніето на това рѣшително песпогаждане, между  
приличнитѣ граждани отъ една страна и чело-  
вѣцитѣ безъ панталони отъ друга страна, състав-  
лява най важенъ, а може би, и единственъ ва-  
женъ резултатъ на селскитѣ вълнения въ 1790  
година. Аграрния законъ, разумѣва ся, останалъ  
неосществима мѣчта на селскитѣ пролетари, по  
за това, ненавистьта къмъ буржуазията, която  
до сега ся таила въ парижскитѣ предмѣстия,  
распространила ся по всичкитѣ департаменти и  
ся появила даже въ най тъмния и грубия классъ  
на пасивнитѣ граждани. Тѣзи ненависть тур-  
нала широко основание на бжджцето господство  
на *санкюлотизма*.